

dermannovo »Čast«; povedal bi ji morda, kako je prišel na oder in pa do tolike slave,

Njegov oče je imél nekđaj kovačnico v njih hiši, tam za dvoriščem, a preselil se je bil drugam, ker ni mogel več delati vzpričo starosti. Bog ve, ali je umetnik posetil kraje, kjer je živel do petnajstega leta. —

Bolj in bolj je ugajal slavni umetnik, vsakikrat je bilo gledališče bolj polno; osobito ženstvo je bilo vse zaljubljeno vanj. Govorilo se je, da je dobil mnogo nežnih pisem.

Roza ga je nekoč srečala na ulici, ga pogledala, a on se ni ozrl vanjo.

Potekal je obrok njegovih predstav. Ko je prišel neko dopoldne k vajam, mu je dal vratar droben listič.

»Zopet ena občudovalka!« si je mislil, list pa je bil Rozin in se je glasil:

»Po tolikih letih, tolikih doživkih, po tako dolgi odsotnosti od domačega kraja in naposled po tolikih slavnih uspehih težko da se še spominjate nekdanje tovarišice Roze, ki se je igrala z Vami tam v ulicah »Del pane«. Občudovala sem Vas v gledališču in neizrečeno rada bi govorila z Vami. Se-li smem nadejati? Ni-li prevelika moja drznost? Stanujemo še vedno — tam.

Vaša nekdanja tovarišica

Roza.«

»Joj, kako dolgo! Zdi se mi, da je to bilo v drugem življenju . . . Stanuje še vedno tam, in vendar ni delavka; po listu vidim, da se je dvignila iz blata, ki je obdajalo njo in mene. Bog ve, kako živi! Posetim jo!«

(Dalje prihodnjič.)

Vzdihljaji.

Da videlo ne bi bilo
Nje rajske podobe oko —
Pogled je ljubezen mi vnel,
Mir srcu je mojemu vzal.

Da bral ne bi bil iz očes
Lepote in sreče nebes —
Ne čutil na srcu srca,
Ne gledal nje prsi snega.

Da nikdar, oh nikdar ne bil
Poljuba z nje ustnic bi pil . . .
Trenotek sladkosti neba —
Zanetil je plamen gorja! —

I. N. Resman.

